

Otevření Muzea českého a slovenského exilu v Brně

Dne 29.11.2008 premiér ČR slavnostně otevřel v Brně Muzeum českého a slovenského exilu. Muzeum je soukromou iniciativou manželů Kratochvilových a provozují ho na vlastní naklady

13.12.2008 06:57

Dne 29.11.2008 premiér ČR slavnostně otevřel v Brně Muzeum českého a slovenského exilu. Muzeum je soukromou iniciativou manželů Kratochvilových a provozují ho na vlastní naklady. Mezi pozvanými hosty byli i ministr kultury Ondřej Liška či bývalý exulant ministr, velvyslanec a dnes ředitel Diplomatické akademie ve Vídni, Jiří Gruša. Slavnostního zahájení se zúčastnil i velvyslanec ČR v Austrálii, pan Juraj Chmiel (projev pana velvyslance si můžete přečíst níže).

/ muzeu, které sídlí v Brně na Štefánikově 22, lidé naleznou stovky dokumentů i trojrozměrné předměty, a to z celého světa. Muzeum se především soustřeďuje na všechny tři odboje a s ním související exulantské vlny - tedy na události let 1938, 1948 a 1968.

Otevření exilového muzea v Brně

Další fotografie jsou k dispozici [zde](#)

Proslov velvyslance Chmiela při příležitosti otevření Muzea exilu v Brně

Jako velvyslanec v Austrálii a na Novém Zélandu se mám možnost často setkávat s našimi krajany, kterých tam žije podle oficiálních statistik něco kolem 30.000.

Osudy řady z nich jsou jako vystřižené z dobrodružných, válečných a špionážních románů a dovolím si tvrdit, že i dnes by spisovatelé mohli čerpat nové a nové zápletky z vyprávění pamětníků. Nicméně čas je neúprosný a řady našich pamětníků zejména na válečné doby, či pouťorový odboj postupně opouští naše řady.

Proto kromě nesmírně záslužné práce v souvislosti s právě otevíraným muzeem českého a slovenského exilu je třeba ocenit práci manželů Kratochvílových a p. Růžičky, kteří po několik měsíců v roce 2005 sbírali mezi krajany v Austrálii informace o osudech českého a slovenského exilu 20. století v Austrálii. Výstupem byla dvojjazyčná výpravní publikace Austrálie - Můj nový domov (Australia - My new home). Je jen samozřejmé, že nestihli za tak krátkou dobu zaznamenat všechny osudy a řada krajanů se těší a doufá v jejich brzký návrat. Mezitím se velvyslanectví snaží mezeru vyplnit tím, že povzbuzujeme redaktory krajanských časopisů a rozhlasových stanic v úsobících v Austrálii ale i na Novém Zélandu, aby zaznamenávali povídání našich válečných veteránů či těch, kteří za různých dramatických okolností utíkali za svobodu v různých časových vlnách - po roce 1938, po roce 1948 či po roce 1968.

Dík patří všem emigrantům, kteří dali přednost nejisté budoucnosti před životem za železnou oponou, kde vlády země tzv. socialistického tábora za pomoci represivních složek pošlapávaly lidskost a důstojnost svých vlastních lidí. Každý jeden z jejich odchodů byl signálem pro svobodný svět, že něco v naší zemi není v pořádku a že je s tím třeba něco dělat. Zároveň je třeba ocenit skutečnost, že emigranti ač dlouhou dobu nežádoucí ve své vlasti, na rodnou zemi či zemi svých předků nezanevřeli a řada z nich šíří či napomáhá šířit ve svých nových vlastech dobré jméno České republiky ve všech možných sférách života a to ekonomickou počínaje a kulturní konče.

Závěrem mi dovoluete popřát muzeu všechno nejlepší.

Juraj Chmiel, 29.11.2008
